

Han havde været saa overbevist om, at i det mindste *hun* vilde forstaa ham og anerkende Betydningen af hans Udfordring til Børsjobberne, hun, som altid havde talt med Uvilje om den Slags samvittighedsløse Udbyttere og beklaget den Rolle, en Mand som Max Bernhardt var kommen til at spille i den offentlige Bevidsthed som en af den ny Tids Førere.

Men i det Punkt var hun altsaa, naar det kom til Stykket, ikke en Smule bedre end de andre, — tænkte han med Bitterhed. Kræmmeraanden laa ogsaa hos hende og lurede paa Stoltheden for ved første givne Lejlighed at overliste den. Ja, — sandelig! — Jøderne havde ogsaa deres Spøgelser!

De var kommen nær til Udkanten af Skoven, og Jakobe, der følte sig træt, men dog nødig vilde hjem straks, satte sig paa en Bænk, som var anbragt under et af Træerne. Skønt hun ved den Maade, hvorpaa hun trak sin Kjole til sig, indbød ham til at tage Plads ved Siden af hende, vilde han ikke sætte sig. Med Fingerspidserne stukket ned i Vestelommerne blev han ved at gaa op og ned foran hende, optaget af at forklare og forsvare sine Bevæggrunde til at handle, som han havde gjort.

Jakobe lænede sig tavs tilbage mod Bænkens Ryg, paa hvilken hendes ene, udstrakte Arm hvilede. Og mens hun med et vagtsomt Udtryk fulgte ham paa hans Frem- og Tilbagemarch, slog det hende igen, hvor han dog havde forandret sig. Der skød et Glimt af Mistro op i hendes mørke Øjnes forskende Blik. Skulde Tilbageholdenheden igaar og Pirreligheden idag have den samme skjulte Aarsag?

Hun strøg sig med Haanden over den formørkede Pande. Hun vilde med Magt forjage alle stygge Tanker.

„Det gør mig næsten mest ondt for Ivan,“ sagde hun og saae bort. „Han har virkelig været rørende i sin Iver for din Sag. Jeg tror ikke, han kunde have anstrengt sig mere, om det havde været hans egen Fremtid, det galdt.“

Per vilde først ikke svare herpaa. Det var begyndt at ærgre ham, at han altid skulde høre om Ivans Opofrelser.

„Ja, det er naturligvis kedeligt. Det gør mig virkelig ondt for din Broder, ... men derved er nu ingenting at gøre. Forresten maatte Ivan have kunnet sige sig selv, at med den Slags Folk nyttede det ikke at føre mig sammen.“

„Du havde dog selv akcepteret dem.“